

[Jørgen Estrup]

trukket grænsen mellem, hvad vi i Folketinget skal blande os i på arbejdsmarkedet, og hvad vi ikke skal blande os i. Jeg er enig i, hvad hr. Aage Frandsen sagde, at det ikke principielt er sådan, at Folketinget bør holde sig ude. Det har vi heller aldrig hyldet fra radikal side. Men der er altså situationer, specielt hvor det vedrører den daglige arbejdsgang på arbejdspladsen, hvor man nok må sige, at centrale regler ikke nødvendigvis er særlig fornuftige.

Der er også lang tradition for, at goder på arbejdsmarkedet forhandler man sig til rette om. Hvis Folketinget først bevilger dem, så begynder man at slås for de næste ting. Derfor er det vel rimeligt, at f.eks. sådan noget som funktionægoder indgår i en almindelig forhandling om løn og andre ansættelsesvilkår.

Men jeg vil gerne understrege, at fra radikal side finder vi også, at tryghedsproblemerne er værd at diskutere, og den diskussion deltager vi gerne i. Problemet er så at komme ud over slagordsstadiet, for tryghed er noget, vi alle gerne vil have, noget, det er forståeligt at der opstår krav om. Men det er også et gode generelt, som man må være klar over koster noget. I et samfund, der er præget af omskiftelser og usikkerhed, er tryghed ikke gratis.

Spørgsmålet er, hvem der skal betale for trygheden. Jeg vil godt minde om nogle konflikter, der kan opstå. Der kan opstå den konflikt, om det er de beskæftigede, der skal betale, eller det er de ledige, der skal betale. Der kan også opstå den konflikt, om det er virksomhederne, der skal betale, eller det er de ansatte, der skal betale. Og for at nævne en tredje konfliktmulighed: Er det forbrugerne eller samfundet generelt, der skal betale over skatterne? I hvert fald må man ikke foregøgle nogen, at dette er gratis.

I foråret, da vi drøftede forslagene, var vi ikke mindst prægede af en sag, som havde været meget fremme i debatten, nemlig omkring Tulip. Det affødte naturligvis en række bemærkninger, også fra min side, om, at man måtte have sikkerhed for, at lovgivningen faktisk kunne overholdes, og at det var vigtigt, at de regler, der var om varslinger og muligheder for at undgå massefyringer for at sikre genbeskæftigelse via arbejdsmarkedsnævnene, faktisk kunne fungere i praksis. Det synspunkt har vi stadig væk fra radikal side: Lovgivningen er til, for at den skal overholdes.

Nu har vi så i går fået et forlig i Tulipsagen. På den baggrund er der en naturlig grund til specielt at kigge på sagens detaljer. Hvad er der kommet frem som sagens detaljer? Hvilke mulige reaktioner kan det afføde i forhold til lovgivningen? Det vil vi gøre i regeringspartierne og på den baggrund forsøge at sikre, at lovgivningen faktisk kan overholdes, og at man sikrer de bedst mulige betingelser for arbejdsmarkedsnævnene for at fungere i en genbeskæftigelsessituation.

Men som sagt: Forslagene som helhed har vi den samme stilling til som i foråret: vi kan ikke anbefale dem.

Bollmann (CD):

Tryghed i ansættelsen er jo et positivt ladet begreb. Jeg tror da også, at vi alle sammen har forståelse for intentionerne. Problemet er bare, hvordan vi klarer det, hvad hr. Jørgen Estrup også er inde på.

Jeg mener, vi havde en meget lang debat om de tilsvarende forslag den 26. februar 1988. Dengang afviste vi dem med henvisning til, at vi foretrækker, at den slags spørgsmål bliver klaret af arbejdsmarkedets parter. Det mener vi fortsat.

Vi havde også en anden begrundelse. Det var, som andre har været inde på, at det især kan give problemer for nye og mindre virksomheder.

Jeg mener faktisk ikke, at der er sket noget siden, som kan motivere, at vi ændrer holdning. Jeg vil forkorte tiden her i dag ved at sige, at jeg kan henvise til, hvad vi sagde dengang. Det mener vi fortsat, dvs. at vi fortsat afviser forslagene. Men jeg vil gerne understrege, at vi ikke gør det med den motivering, hr. Glistrup nævnte. Vi har en helt, helt anden opfattelse både af arbejdstagerne og af organisationerne.

Bakholt (S):

Jeg skal først takke de ordførere, der har været positive over for forslagene eller over for elementer i forslagene. Det er rigtigt, som det er sagt, at de to forslag har været fremsat tidligere. Når vi har ønsket at genfremsætte dem, er det, fordi vi sidste gang havde en meget kort behandling af dem i udvalgene, og efterfølgende har der været et folketingsvalg. Vi betragter de to forslag som særdeles vigtige og særdeles centrale. Det er ikke sidste gang, Folketinget kommer til at høre om de ting, der ligger i dem.